

[Arne Melchior]

Noget lignende gør sig gældende her; her sminker man bare den anden vej. Måske er der tale om afsminkning, når det er beregnet, at DSB og staten skulle indtjene 330 mio. kr. på dette salg over et forløb frem til 1996. Og det gør man altså ved den nedsminkning, at man hævder, at disse færger, som har kostet ca. 900 mio. kr. og nu kan sælges for 740 mio. kr., i 1996 kun vil indbringe 300 mio. kr. Jeg kan selvfølgelig ikke komme her og sige, at de med garanti vil indbringe 500 mio. kr., men det er klart, at når man tillader sig sådanne overgreb på sandsynligheden – det vil jeg have lov til at kalde det for – så kan man få ethvert regnskab til at se fordelagtigt ud. Men selv om det så var 330 mio. kr. i plus – hvad jeg bestrider, og jeg håber, jeg lever længe nok, det bestemmer vælgerne, og måske får lov at være herinde, så vi kan tales ved om det til den tid – så ville det alligevel være en forkert disposition.

Jeg er ikke 100 pct. enig i Socialdemokratiets udtalelse i betænkningen om, at salget strider mod aftalen om en fast forbindelse over Storebælt. Jeg har tilladt mig at formulere det lidt mildere, men altså skarpt nok og efter vor overbevisning i overensstemmelse med kendserningerne med, at salget er »i strid med rimelige forventninger ved indgåelsen af forliget om fast forbindelse over Storebælt«. Det vil jeg fastholde, og alene det skulle gøre det utænkeligt at sælge disse færger.

Så kommer vi til dette, at man afgørende væsentligt forringer trafikforbindelserne mellem Sjælland og Jylland og in casu altså mellem landets to største byer. Den modstand, der har været, har ikke bare været af lokal art, altså ikke kun fra de to anløbshavne, men det er virkelig landsdele, der med fuld rimelighed har protesteret imod den service- og kvalitetsforringelse, der her er tale om.

Det har været CD's ønske, at disse to fremragende færger forblev i statens ejendom, og at vi så, når vi kom nær 1996 og kendte trafikudviklingen, kunne tage stilling til, om den ene af dem – hvad der aldeles ikke er utænkeligt – fortsat kunne være egnet til brug på Århus-Kalundborg-ruten, og om den ene kunne være egnet eller eventuelt begge til den meget vigtige rute København-Rønne. Der ville ikke være tabt noget for staten ved, at man forbeholdt sig ved at beholde færgerne denne helt anderledes dispositions mulighed.

Jeg under da naturligvis Mercandia at få disse færger, det er klart. Jeg har ikke spor imod dette rederi eller nogen anden køber, men forretningsmæssigt set er dette en elendig forretning for staten.

Jeg vil helt bestride den megen tale om overkapaciteten af de to færger på Århus-Kalundborg. Man kunne jo med samme ret blive sat til at tælle op, hvor mange biler der kunne køre på motorvejene over Fyn, og hvor mange der faktisk kører døgnnet og året igennem.

Det er klart, at vi vil komme til det resultat – og faktisk skal jeg animere nogle, der virkelig har forstand på det, til komme med de tal – at der er mere end 50 pct. overkapacitet. Men det er ikke det, man bygger veje efter; man bygger veje efter spidsbelastning og efter fremtidsbehov, og set i disse sammenhænge er disse to færger ikke spor for store. Jeg har beskæftiget mig meget med denne sag ved første behandling af dette forslag og skal derfor lade resten ligge.

Det må bekymre finansministeren og trafikministeren og regeringen, hvor snævert dette flertal er. Og selv om vi er flinke i CD og ikke ændrer på clearingaftaler, heller ikke ved sådan en afstemning, vil jeg alligevel have sagt, at det er i strid med mange års praksis og vel at mærke med en god praksis, at de nordatlantiske mandater – som er her med samme styrke og med samme ret som alle andre – skal give sig til at stemme om trafikforbindelserne mellem Sjælland og Jylland. Sådan har det som regel ikke været, og sådan burde det ikke være.

Men selv om det nu altså bliver sådan – jeg kan forstå, at man vil påkalde sig den ene stemmes flertal – så synes jeg, det må være bekymrende at træffe en så vidtgående og så forargelig og i hvert fald så tvivlsom disposition som denne med så snævert et flertal.

Det er ikke klædeligt for regeringen.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil også tro, at finansministeren er skuffet, men jeg tror, at finansministeren er skuffet over, at der i Folketinget ikke findes et betydeligt større flertal for at kunne se fornuftigt på en sag som denne. Det ville der være al mulig grund til.

Når vi sælger disse to færger, kan den reinteindtægt, som man har ved salg af de to fær-